

Rowena Facee Schaeffer

Op de bres voor apen

Rowena Facee Schaeffer

Beroep: communicatieadviseur bij gemeente Zuidplas.

Bekend van: Rowena Goes Ape, haar eigen stichting waarmee ze zich inzet voor apen en andere tropische dieren die bedreigd worden in hun bestaan of een beter leven verdienen.

Regionale link: Werkt in Nieuwerkerk aan den IJssel, woont in Moordrecht, in een afgeknotte molen uit 1835.

Bijzonder: Is in haar vrije tijd actief in het Chimpansee Complex van Stichting AAP in Almere en maakt reizen naar Wildlife Rescue-centra in de wereld om mee te helpen bedreigde dieren te verzorgen.

Een dag per week verruilt Rowena Facee Schaeffer sinds een paar jaar haar kantoorbaan bij de gemeente Zuidplas voor iets heel anders. Elke vrijdag is ze te vinden in het Chimpansee Complex van Stichting AAP in Almere. Daar helpt de Moordrechtse als vrijwilliger mee om apen uit proefdiercentra en in beslag genomen dieren een waardig bestaan te bieden. Van eten klaarmaken tot poepscheppen. Ook trekt ze er zelf op uit naar de tropen om dierenbescherming in praktijk te brengen.

De liefde voor dieren zat er bij Rowena al vroeg in. “Ja, ik was zo’n meisje met een zeehondensticker op mijn kamer. Als kind liep ik ook al mee in demonstraties tegen doodknuppelen van zeehonden en collecteerde ik voor de dierenbescherming. We hadden altijd huisdieren. Ik heb ook een tijd een dag per week gewerkt in het dierenasiel in Gouda,” vertelt ze. Toen ze vanaf haar zeventiende ging werken, was er voor de dieren wat minder tijd, maar uit haar gedachten verdwenen ze niet. “Toen ik hier in Moordrecht met mijn man Ruud ging wonen, had ik drie katten, een stel ex-legbatterijkippen en zelfs een varken van de vorige eigenaar. Dat varken is inmiddels dood. Een aantal kippen ook, doordat een vos ze te pakken nam.”

Vier jaar geleden kreeg haar dierenliefde een nieuwe impuls. “Ik ging naar een open dag van Stichting AAP in Almere. Ik steunde die stichting al jaren en was op die open dag onder de indruk van hun organisatie. Een hele prettige club mensen die enthousiast een goed verhaal konden vertellen. Verzorgers, vrijwilligers; ze hadden allemaal dezelfde drive. Dat was nog niet het moment waarop ik er meteen ook indook. Dat kwam later. Ik zat op een avond op de bank televisie te kijken naar het programma ‘De Reünie’. Daarin was Willie Smits te gast, die zich met hart en ziel inzet voor het welzijn van de orang-oetan. Wat een bevlogen man. Dat pakte mij helemaal. Ik wist toen meteen wat ik wilde doen: ook in actie komen voor dieren.”

Poep

Rowena zocht, nu twee jaar geleden, contact met Stichting AAP en naar aanleiding van haar brief mocht ze een dag komen om te bekijken of er een functie voor haar geschikt zou zijn. "Ik werd geïnterviewd, kreeg een rondleiding en gesprekken met mensen. Ik had geen voorkeur opgegeven. Wel dat ik met de poten in de klei wilde staan. Geen kantoorwerk, maar hard werken in de praktijk voor de dieren. In Almere zitten niet alleen apen, maar ook bijvoorbeeld eekhoorns, wasberen, stinkdieren, stekelvarkens en allerlei andere zoogdieren die zijn afgestaan of in beslag zijn genomen. Al snel werd besloten dat ik op het chimpansee-complex mocht gaan werken. Ik ben heel veel gaan lezen over chimpansees. Het zijn interessante, intelligente dieren. Ze verschillen in dna maar anderhalf procent van ons mensen, maar zijn wel negen keer sterker dan wij." De eerste weken waren heel bijzonder. "Ik stond voor veertig chimpansees ontbijt, lunch en diner klaar te maken. Toen ik ging kennismaken met de dieren en langs de hokken liep, werd ik als begroeting met poep bekogeld!" Na een tijdje gingen de dieren Rowena kennen. "Ze hebben ook allemaal namen. 's Ochtends ga je over de gang langs de hokken om ze allemaal te begroeten." In het Chimpansee Complex is ook een gedeelte waar vrijwilligers niet zonder aanvullende opleidingen worden ingezet. "Daar zitten 26 chimpansees uit het proefdierencentrum in Rijswijk, die overdraagbare virussen hebben, zoals hiv. Ze mogen er nooit meer weg. Er zijn extra

maatregelen getroffen om te voorkomen dat ze ooit kunnen ontsnappen." Rowena werkt daar inmiddels wel. "Ik heb er twee speciale opleidingen voor gehad. Je krijgt sleutels en een walkie-talkie mee en moet voortdurend melden waar je bent en wat je aan het doen bent. Er zijn maar enkele opgeleide vrijwilligers die dit mogen doen. Verder lopen er betaalde dierenverzorgers en studenten die de dieren observeren." Het centrum in Almere is een volledig par-

ticulier initiatief. "Ze krijgen geen subsidie en moeten het hebben van fondsen en donaties."

Indonesisch avontuur

De betrokkenheid bij het dierenwelzijn van wilde dieren gaat bij Rowena nog een stap verder. "Vorig jaar ben ik naar een lezing geweest van Willie Smits en heb na afloop met hem gesproken over mijn wens om in de tropen bedreigde dieren te verzorgen. Willie Smits heeft zelf een Wildlife Rescue Center op Noord-Sulawesi. Dat heet Tasikoki. Hij raadde mij aan daarheen te gaan. Het werd een groot avontuur. Ik ging er in m'n eentje naar toe. Ik kende er niemand. Twintig uur was ik onderweg met het vliegtuig. Toen ik in het centrum was aangekomen, moest ik al naarbinnen vluchten, want er was een orang-oetan ontsnapt." Het werken in Tasikoki was loodzwaar. "Het is er tropisch warm en je doet veel zwaar lichamelijk werk. Ook stikt het er van de muggen, waaronder de malaria-mug. Daarom ben je ook flink gekleed, in lange broek en lange mouwen. En dat bij die hitte.

Er zitten vooral dieren in hokken, die uit de smokkel zijn gered. Apen, maar ook beren. Orang-oetans komen overigens niet van oorsprong van Sulawesi, maar uit Borneo en Sumatra. De zwarte makaak komt wel van Sulawesi. Verder zitten in het centrum veel exotische vogels, zoals de kasuaris die onder andere op de Filippijnen voorkomt. Ik ben er drie weken geweest. Het was een onvergetelijke ervaring. Maar psy-

We leggen Rowena drie stellingen voor:

1. Als we niets doen, zijn veel apensoorten over twintig jaar uitgestorven.

"Absoluut! Ik denk helaas nog wel eerder. En dan niet alleen orang-oetans, gorilla's en bonobo's, maar ook tijgers, leeuwen, nijlpaarden, ijsberen en nog veel meer dieren. Natuur- en dierenbescherming is echt noodzakelijk."

2. Als we het allemaal willen, is een waardig bestaan voor alle apen mogelijk.

(Na even denken) "Zeker. Dat begint bij het leefgebied in stand houden voor de dieren. Maar een groot probleem is dat we dat niet allemaal willen. Er zijn mensen die er economisch belang bij hebben dat leefgebied van de dieren af te nemen..."

3. Ik houd meer van apen dan van mensen.

(Lacht hard). "Hahaha... Nou... hoe zal ik dat eens subtiel zeggen... Ik koester net zoveel warme gevoelens voor mensen als voor dieren, hoor. Ik ben geen doorgeslagen dierenactivist, ook al trek ik mij hun lot erg aan."

chisch moet je er wel tegen kunnen. Je ziet zoveel ellende. Bij ons is dat nog enigszins achter gesloten deuren, maar daar niet. De mensen daar hebben minder met dieren dan wij. Er waren vrijwilligers die daar echt niet tegen konden en na een dag weer naar huis gingen. Ik kon het wel handlen. Mijn drang iets te doen voor die dieren is zo sterk dat ik er veel voor over heb.”

Palmolie-industrie

“Je krijgt daar ‘in your face’ te zien hoe het voortbestaan van dieren, maar ook van de plaatselijke bevolking, wordt bedreigd. De palmolie-industrie is in Indonesië een van de grote veroorzakers van de ellende. Buitenlandse organisaties en investeerders kopen en stelen grote stukken grond en maken die geschikt voor hun palmen om palmolie te kunnen produceren. Die bomen

Rowena wil in de toekomst haar bijdrage blijven leveren aan dierenwelzijn. “Liefst gewoon poepscheppen en geen bestuursfunctie met politiek gedoe.”

verdragen geen ander groen en daarom wordt alles kaalgeslagen. Daarmee gaat het leefgebied van veel dieren eraan en ook voor de plaatselijke bevolking die leeft van het bos, is het funest. De palmen hebben veel mest en water nodig. Door de intensieve bemesting groeit er op de grond de eerstkomende twintig jaar niets. Het ontwricht een complete samenleving. Willie Smits vecht tegen de palmolie-industrie en probeert alternatieven aan te reiken. Het is zo’n man die

elke dag een lichtpuntje blijft zien,” zegt Rowena bewonderend.

Eigen stichting

Zelf wil ze in de toekomst ook haar bijdrage blijven leveren aan het dierenwelzijn. “Allereerst door te blijven werken bij Stichting AAP. Liefst gewoon poepscheppen en geen bestuursfunctie met politiek gedoe. Maar ik wil zelf ook groeien. Daarom heb ik mijn eigen stichting opgericht, Rowena Goes Ape, waarmee ik fondsen wil werven voor verschillende projecten. Ook ga ik op scholen vertellen over mijn buitenlandse reizen. Het begon allemaal met soep verkopen op mijn werk voor het goede doel. Wie weet waar het eindigt.”

Naar de tropen afreizen blijft ze ook doen. “Naar Rescue Centra met een hands off-policy. Dat wil zeggen: op geen enkele manier contact maken met dieren. Ten eerste omdat het gevaarlijk is, ten tweede omdat ze ziektes op ons kunnen overdragen en wij op hen en omdat dieren met elkaar horen om te gaan en de mens daar niet tussen moet zitten. Je moet dus ook niet gaan aaien bijvoorbeeld.”

“Ik ga erheen om als ooggetuige later een verhaal te kunnen vertellen op lezingen en presentaties, dat ik echt zelf heb meegeemaakt. Zo hoop ik het een gezicht te kunnen geven. Ik blijf het doen naast mijn werk

FOTO'S V.L.N.R.

Rowena geeft op open dagen in Almere uitleg aan bezoekers.

Aan het werk in het Wildlife Rescue Center Tasikoki op Noord-Sulawesi.

Rowena maakt verrijking voor de orang oetangs.

Orang-oetangs komen van oorsprong niet van Noord-Sulawesi maar van Borneo en Sumatra.

Over haar belevenissen in Tasikoki schreef Rowena een reisverslag op internet.

In Almere helpt Rowena ook met de voedselbereiding voor de apen.

Vanwege gevaar van overdraagbare visussen worden bij het verzorgen van een deel van de apen in Almere voorzorgsmaatregelen getroffen, zoals mondkapjes.

als communicatieadviseur, dus op vrije dagen, ‘s avonds, in weekenden en vakanties.”

In september levert Rowena anderhalve week van haar vakantie op Bali in om te gaan meehelpen in een klein centrum van Willie Smits op dat eiland. “Volgend jaar wil ik terug naar Tasikoki op Noord-Sulawesi én naar Vietnam. Daar zijn Rescue Centers opgezet voor sunbears. Die beren worden gered uit de galindustrie. Bij hen wordt gal afgetapt omdat dit geneeskrachtig zou zijn. Het gaat er vreselijk aan toe. Het is inmiddels verboden, maar gebeurt illegaal nog steeds. Er zijn nu meerdere opvangcentra voor de beren. Ik ben me aan het oriënteren om daar bij te gaan helpen.”

Wie het werk van Rowena wil volgen, kan daarvoor op internet terecht. Op haar website Rowenagoesape.nl is een gratis reisverslag over haar belevenissen in Tasikoki te downloaden. Daarnaast houdt Rowena een Facebookpagina en een blog bij en doet ze aan crowdfunding. “Geld vragen van mensen blijf ik lastig vinden. Daarom zoek ik daar ludieke manieren voor. Heel leuk is bijvoorbeeld dat het plaatselijk benzinestation in Moordrecht, Peut, een bedrag van de opbrengst van de benzineverkoop afstaat aan goede doelen. Mijn stichting is ook in hun programma opgenomen. Eén cent per liter benzine gaat naar een goed doel. Dat kan dus ook de Stichting Rowena Goes Ape zijn.” /